

MACIP GARZÓN.

J
A
N
O
W
I
T
Z

MACIP GARZÓN

JANOWITZ

Fanbooks

© Ricard Ruiz Garzón, Salvador Macip Maresma, 2021
Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2021
ISBN: 978-84-18327-38-4
Dipòsit legal: B. 2.472-2021
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

3

Ziggy

No. No és possible. No pot ser que estigui passant.

No.

No!

NO!!!

S'aixeca d'una revolada i camina amunt i avall, ràpid, com si volgués anar a algun lloc. Les parets de la cambra li impedeixen fer més de tres passes seguides i, al cap d'una estona, s'atipa de caminar en cercles i torna a seure.

Mira la pantalla. No, no s'ha equivocat. Les dades que continua escopint aquella màquina del dimoni només poden voler dir una cosa.

Tecleja una llarga tirallonga d'instruccions i, animada per un bri d'optimisme, espera la resposta. Quan finalment la rep, sent com una onada de ràbia creix dins seu, més forta que la primera. Sembla que l'hagi de rebentar, de partir pel mig.

Havia estat ignorant els senyals. Pensava que eren només coincidències, res important. Però ara té clar que tot pot canviar, tot pot mutar sense control.

És greu.

Ha començat, no hi ha dubte. I, un cop iniciat el procés, potser ja no hi haurà manera d'aturar-lo. Com a mínim, ara no se li acut res que pugui fer-ho.

Les pistes eren clares, hauria d'haver entès que sempre hi ha el risc d'un atac. Sempre.

Torna a aixecar-se i es dirigeix com una bala cap a una de les cantonades. Agafa un coixí, el llança a terra i comença a colpejar-lo una vegada i una altra, i una altra, i una altra, fins que, extenuada, es deixa caure panxa enlaire.

Mira el sostre i inspira profundament. Com se'n sortirà?

Doncs sortint-se'n, de quina altra manera, si no? Ha d'haver-hi alguna solució. Sempre hi ha una porta, en algun lloc, una sortida amagada, tapada, dissimulada. La trobarà. No s'ha rendit mai, així ha arribat fins aquí. Per què ho hauria de fer ara?

S'incorpora a poc a poc. Els engranatges tornen a rodar. La maquinària s'ha posat en marxa dins el seu cap. Un miler de pensaments es trepitgen els uns als altres, opcions que comença a descartar, a prioritzar, a modificar. Una d'elles serà la clau que encaixa en el pany, només ha de treballar-hi, dedicar-hi tanta estona com faci falta. Trobar, un cop més, la quadratura del cercle.

Torna a seure a la tauleta i tecleja frenèticament noves instruccions. Els números se succeeixen com estels fugaçs a la pantalla.

N'hi ha d'altres fent el mateix, ho sap, altres com ella, tancades des de fa dies, aïllades de tot. Potser encarant-se al mateix problema, igual de desesperades. A aquestes alçades, segur que més d'una s'ha rendit. Covardes...

No pensa deixar-ho. S'hi juga més coses que uns quants mesos de feina.

S'ho juga tot, ara sí.

LA TARDA

1

Wade

—Bona tarda! Són les disset-zero-zero d'aquest sisè dia d'anomalies a Janowitz i, com a cada hora en punt, des del Videocast del Wade us volem transmetre en viu i en directe les notícies més punyents del nostre entorn. Ara mateix em trobo, com podeu veure, al Pont Central del Riu, el nostre Riu de sempre. Només que el Riu no és el de sempre. No corre. No baixa. O sí que ho fa, però tan a poc a poc que no es nota. I una vegada més, com durant tota aquesta setmana negra, ningú no sap per què.

El Wade surt de quadre i enfoca l'aparell cap a un riu que sembla un estany. L'aigua no se sent, no es mou ni circula. Més que un vídeo en directe sembla una foto. Per sort, la gent no deixa d'amuntegar-se a la ribera, i això li és més fàcil de vendre.

El periodista deixa la tauleta al trípod i torna a parlar-hi, pentinant-se un ble del seu serrell blau i assenyallant endarrere amb cara de circumstàncies.

—Si us hi fixeu bé, al fons podeu observar els curiosos, que no paren de créixer i es miren el Riu amb una barreja de sorpresa i cansament. Al capdavall, en pocs dies hem vist ja una epidèmia d'invidència, nadons amb els peus girats, rellotges marcant hores absurdes, estàtues cobertes d'herba negra, pluges sense núvols, rampells huracanats i canvis de color sobtats en els cels de tardor. Són massa anomalies juntes per creure que es tracta de coin-

cidències... Què ens està passant, a Janowitz? Patim tots plegats un deliri col·lectiu? O potser hem acabat per destruir l'entorn, com fa tant temps que anuncien els ecologistes? Com és possible informar seriosament de fenòmens per als quals ningú no té una explicació raonable? Per què els científics no poden trobar-ne les causes? Potser és que, com diuen alguns, Janowitz ha irritat finalment els déus i ara ens envien una colla de plagues? On acaben les conspiranoies i on comença la veritat? Algú té interès a amagar-nos-la? No tenen les nostres autoritats res a dir, d'una vegada per totes, sobre tot plegat? Fins quan seguiran l'Hègemon i el Consell evitant les seves responsabilitats?

El Wade es mossega el llavi i mou el cap a banda i banda. Quan està a punt d'afegir el seu comentari de tancament, un espontani se li apropa, encreua les mans a l'altura del cor i crida, colpejant-se:

—Les Rates a la gàbia! Enxampeu els terroristes!

Silenci. Inspiració profunda, un pèl afectada. Al Wade li acaben de regalar el final per a la seva crònica d'urgència.

—Ja ho han sentit —afegeix, inclinant el cap—. Una part cada cop més gran de la població acusa els Argius del desastre. Podria ser culpa seva? Tenen realment tants recursos, els membres d'aquest grup que molts anomenen Rates? Altres, en canvi, es malfien del govern i assenyalen l'Hègemon. De teories no en falten, cada dia n'apareixen de noves. Però des del Videocast del Wade no prenem partit, això és cosa dels mitjans oficials. Aquí analitzem només fets. I, si en voleu més, us emplacem a trobar-nos a la connexió de les sis, on parlarem amb un expert per mirar de respondre la pregunta més important, la més incòmoda.

El Wade s'apropa a càmera i mira els espectadors amb els seus ulls del color del riu. És, juntament amb el cabell,

el gest marca de la casa, el tret distintiu del periodista independent més seguit i reconegut de Janowitz. Amb veu de caverna, diu abans de passar a negre:

—I la pregunta és aquesta: sigui qui en sigui el responsable..., d'on treu el poder per provocar uns trastorns que contravenen les lleis de la realitat?

Ha sortit rodó. El pic d'audiència, segons la tauleta, és el millor del dia.

Però l'èxit és efímer, i el Wade ho sap. Ha de pensar sempre un parell de moviments per endavant. Fa lliscar pantalles fins a arribar a l'agenda. Un cop allà, cerca la lletra K i s'atura en un nom subratllat: «Katniss». A sota, a l'espai per a la identificació, s'hi poden llegir les notes que hi ha entrat: «Científica. Glaciació. Vella sonada?».

Durant deu segons, el dit del Wade roman immòbil sobre la tecla de trucar.

4

Alice

El cel és tan maco, ara, amb aquests tons vermellosos que va agafant... Fa que la part de Janowitz que veu des de la finestra sembli una altra cosa, un altre lloc, molt més plàcid, net, amable; un regne on els somnis es fan realitat, un espai nou. Un altre món, pràcticament. Seria fantàstic, si no fos tan inquietant. Perquè només així, d'inquietant, pot titllar-se el fet que, amb el sol encara prou alt, hagin començat a aparèixer senyals del capvespre.

Això no rutlla, es diu l'Alice, fent un últim glop de la tassa de te que se li refreda a les mans. Fa dies, de fet, que res no rutlla. No són només aquests canvis meteorològics inesperats, els cels rogençs que haurien de ser blaus, els vents glaçats a ple estiu. Això són alteracions que els experts podran explicar en un moment o altre, com van fer quan, de sobte, a l'Alice li va caure tot el cabell, quan era ben petita.

No. El problema és més greu. Tot ha entrat en crisi. És com si Janowitz hagués emmalaltit, com si tothom, les persones, les coses, s'haguessin posat d'acord i haguessin decidit no comportar-se de la manera habitual. Saltar-se les normes —les de la lògica, les de la física, fins i tot les de la vida i la natura— i fer la seva.

—Doctora, l'esperen.

L'Alice assenteix. Deixa la tassa buida sense fixar-se on i segueix l'infermer cap a la sala principal. Ha retardat

el moment tant com ha pogut, ha estirat al màxim els minuts de repòs que s'ha obligat a agafar-se, però no pot defugir la realitat.

Només creuar la porta, la rep un concert de crits aguts que es trepitgen els uns als altres.

—Quants? —pregunta a l'infermer.

—Cinc més —li respon ell, donant-li les carpetes.

—I això fa un total de...

—Tretze.

—Tretze nous casos d'invidència en un dia. —Es passa la mà pel cap i nota la pell entresuada—. Mare meva, és que no hi ha límit?

L'Alice es dirigeix al primer llit. Com en tots els que hi ha a la sala de triatge de l'hospital, un malalt lligat amb corretges es mou, agitat, d'una banda a l'altra. No per intentar deslligar-se, sinó com si estigués esquivant alguna mena d'atac invisible. Diu coses inconnexes, fruit del pànic i l'estat general de confusió. El més sorprenent per a algú que no hagués vist mai un cas de la nova epidèmia seria descobrir que tot això, el malalt, ho fa amb els ulls tancats.

—Bona tarda, senyor... Mayer —el saluda l'Alice posant-li la mà a l'espatlla després de fer una llambregada a la seva fitxa—. Em pot explicar com es troba? Què li passa?

Sap que és inútil, l'home ni la sent. El patró és sempre el mateix: persones aparentment sanes que, de cop i volta, diuen que no poden obrir els ulls. Un cop els examinen, queda clar que no tenen cap problema físic que els ho impedeixi, però, tot i així, insisteixen que és com si els haguessin cosit les parpelles. El pitjor és que fins i tot amb els ulls tancats comencen aviat a patir unes al·lucinacions

horroroses. Veuen imatges estranyes, irreal, algunes simplement estrambòtiques, d'altres agressives. Varia molt d'un cas a l'altre, però el resultat final és que cap d'ells no pot continuar amb la seva vida, per això els envien a l'hospital: se'ls treuen del damunt.

Ara com ara, els afectats d'invidència acaben a psiquiatria, per això l'Alice, cap del departament a l'Hospital de l'Est i especialista en trastorns al·lucinatoris, s'està atipant d'apilar els casos allà on pot. Ja no li queden llits lliures, i si l'epidèmia continua a aquest ritme es convertirà en una crisi sense precedents. Sobretot perquè ni ella ni cap dels experts no sap com prevenir-la, aturar-la o curar-la. No poden dir si és contagiosa, hereditària o fruit d'algun tòxic invisible que hagi aparegut recentment a l'atmosfera. Res. Estan totalment fora de joc.

N'hi ha que creuen que hi ha alguna cosa esotèrica al darrere, i tracten els que pateixen invidència com si fossin una mena de profetes amb accés a una realitat superior. Això és sobretot culpa del Joshua i els seus acòlits, que no paren d'alimentar el possible origen místic del trastorn. L'Alice està convençuda que ho fan per treure'n algun profit i que, al final, l'explicació serà molt més mundana. El més fàcil és que es tracti d'un virus desconegut que té preferència per envair el cervell, una mutació inèdita. Aquesta és la teoria que troba més plausible. O potser és un cas d'intoxicació massiva, tot i que això seria més difícil de justificar.

Però l'Alice no disposa ni de les eines ni del temps necessari per arribar al fons de la qüestió. Ara com ara, sense saber què passa, té les mans lligades. L'únic que pot fer és bombar sedants a dojo als desgraciats que li arriben i confiar que en un moment o altre es recuperaran per si mateixos.

—El tractament habitual —diu a l'infermer després de confirmar que el malalt no respon als estímuls.

L'home assenteix i escriu una nota a la llibreta.

Quan arriben al següent llit, l'Alice s'atura, sorpresa. Malgrat que la dona que hi ha allà lligada presenta els mateixos símptomes que tota la resta, té els ulls oberts. Això és nou.

Sense dir res, comença a examinar-la. La dona no sembla que s'adoni del que passa al seu voltant. Només crida amb veu plorosa:

—No... No els puc tancar! No!

L'Alice es gira cap a l'infermer.

—És just al revés del que els passa als altres. És el primer cas que veiem així, no és cert?

—Sí —confirma l'home—. Potser hi té alguna cosa a veure que la pacient sigui cega de naixement.

L'Alice sacseja el cap. Cada vegada és més complicat, tot plegat. L'instint li diu que la invidència ha de tenir alguna cosa a veure amb els fenòmens estranys que darrerament assolien Janowitz. No pot explicar-ho i, definitivament, la seva teoria no té res de científica, però està segura que hi ha d'haver algun lligam. Sap que no és l'única que ho pensa. Quan entenguin per què a Janowitz la realitat trontolla, estaran més a prop de descobrir l'origen de l'epidèmia.

Espera que el Wade la pugui ajudar. Està més al cas del que passa, perquè ell està tot el dia a primera línia, al peu del canó. Segur que té alguna nova idea que pugui orientar-la. Disposa de moltes més dades que no pas ella. Tancada quinze hores al dia a l'hospital només veu el mateix, un cop i un altre. El Wade és bo en el que fa, un periodista fora de sèrie. I els uneix alguna mena de vincle molt especial: s'imagina compartint la resta de la seva

vida amb ell i la idea no l'espanta. Això vol dir alguna cosa.

L'únic problema, ara mateix, és que s'ha passat tot el dia intentant contactar-hi, sense èxit. No li agafa les trucades, maleït sia.

Es treu el mòbil de la butxaca i ho prova una vegada més.